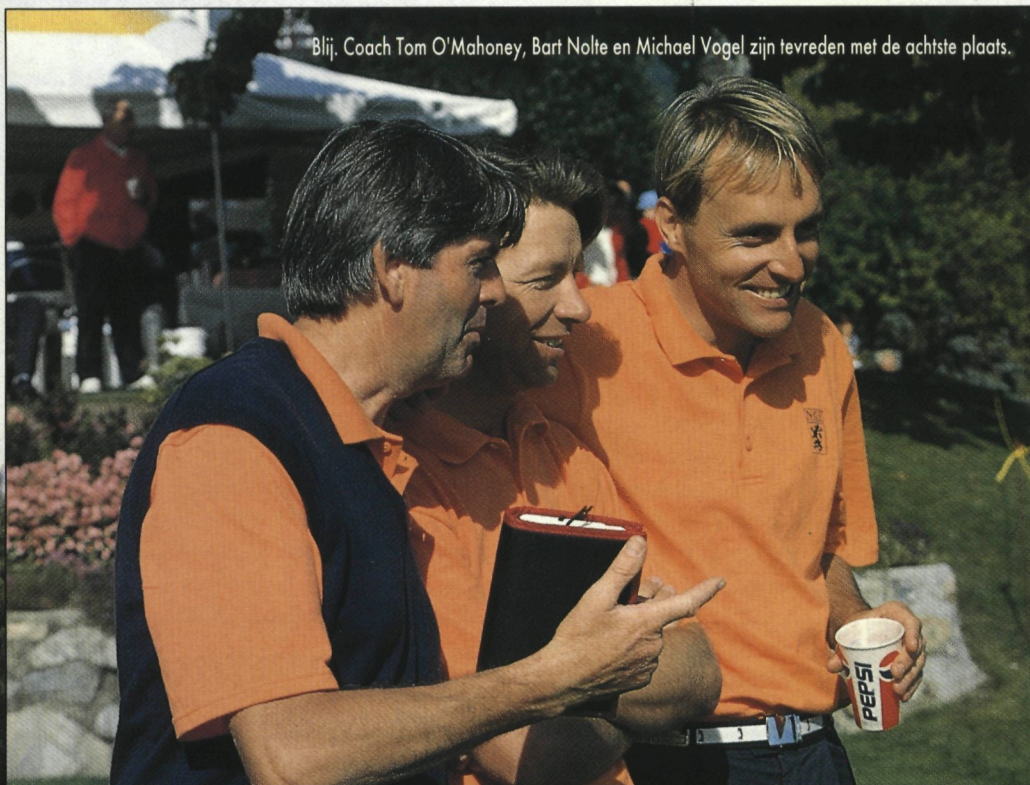

Blij, Coach Tom O'Mahoney, Bart Nolte en Michael Vogel zijn tevreden met de achtste plaats.

Afgelopen. De laatste Nieuwzeelandse putt op de achttiende green van Capilano is gevallen.

MISSIE GESLAAGD

Mede dankzij een formidabele laatste dag heeft het Nederlands herenteam voor zijn beste resultaat in de 34-jarige geschiedenis van het wereldkampioenschap gezorgd. Een achtste plaats: voldaan aan de verwachting.

Een Amerikaanse sportjournalist omschreef het eens zeer treffend: If 'if and buts' were candy, we all would have a hell of a Christmas'.

Heeft nakaarten zin? Soms wel, soms niet. Het toernooi is gespeeld, de kaarten zijn geschud. Nieuw-Zeeland is de even verrassende als verdiende wereldkampioen, Amerika greep opnieuw naast de titel en Nederland werd achtste. En daarmee voldeed Oranje aan de - min of meer - gestelde 'eis': een plaats in de top tien. Maar wat zou er zijn gebeurd als het viertal van non-playing captain Robbie van Erven Dorens beter had geputt? Of moeten we tevreden zijn en niet zeuren?

Maar de koele cijfers leveren nog een ander interessant feit op. Het moet te denken geven dat Oranje op de eerste negen in totaal zeven over par was en op de tweede negen 42 over! Ook de scores op de laatste twee holes zijn kenmerkend: zeventien over par.

Michael Vogel vormde een positieve uitzondering. De beste Nederlander was op de eerste negen - opnieuw in totaal - een over par en na de turn twee onder! Zijn laatste twee holes: een bogey, twee birdies, vijf parren.

Conclusie: wat - naast het putten - verbetering behoeft: conditie en concentratie. En wie zegt dat deze beide zaken veel met elkaar te maken hebben, heeft het volkomen bij het rechte eind.

PRESTATIE

Feit is echter ook dat Nederland in de voorafgaande zeventien toernooien om de Eisenhower Trophy nimmer tot de beste tien behoorde. Twee jaar terug eindigden Michael Vogel, Stéphane Lovey, Rik Ruts en Rolf Muntz als twaalfde; in 1978 legden Jaap van Neck, Erik Hertzberger, Bart Nolte en Vic Swane beslag op de zestiende plaats.

Op de Capilano Golf en Country Club en de Marine Drive Golf Club liet Oranje ook het beste totaal noteren: 862 slagen, oftewel 22 boven par. Gemiddelde (meetellende) score per ronde op de beide par -70 banen: 71,83.

Michael Vogel was met 71-71-69-68=279 (-1) achtste in het (officieuze) individuele klassement. Willem Oege Goslings kwam op 76-76-72-71=295 uit, Bart Nolte liet met 74-74-73-74 eveneens een totaal van 295 noteren en Rolf Muntz scoorde 70-78-79-73=300.

Het feit dat Nederland in het Canadese Vancouver achtste werd, krijgt nog meer cachet als men bedenkt dat een record-aantal landen een team hadden afgevaardigd: 49. Drie keer eerder telde een WK 39 deelnemende viertallen.

PROBLEMEN

De deelname van zo veel teams (aanvankelijk zelfs 52) stelde de World Amateur Golf Council voor grote problemen. Om begin oktober 196 golfers op één baan te laten spelen, is een onmogelijke opgave. Even leek het er op dat zou worden gekozen voor drie spelers per team, maar dat bijna-besluit stuitte op zoveel bezwaren bij de aangesloten landen, dat een andere oplossing werd verzonnen: twee banen gebruiken.

Om de omstandigheden zo identiek mogelijk te houden, was de par van beide banen gelijk (70) en speelden de eerste dag de spelers A en B op Marine Drive en C en D op Capilano. In de tweede ronde was het vervolgens precies andersom. De pinposities werden niet veranderd.

Na 36 holes werden de teams in twee groepen verdeeld. De nummers één tot en met 25 speelden op zaterdag op Marine Drive en 24 uur later op Capilano. Voor de nummers 26 tot en met 49 was de volgorde omgedraaid.

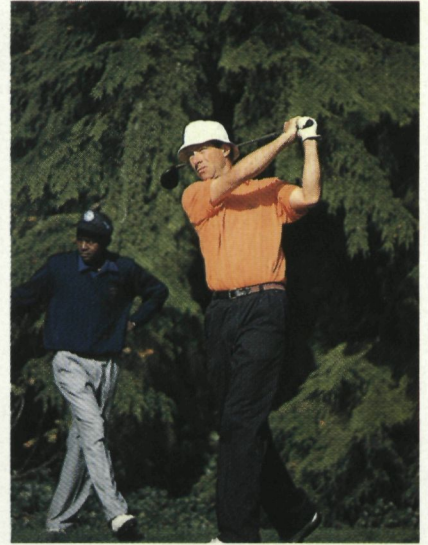

Michael Vogel: achtste in het individueel klassement.

Debutant Willem Oege Goslings verraste met drie meetellende scores.

Bart Nolte: laatste WK.

HET BEGIN

Michael Vogel en Willem Oege Goslings openden het toernooi op Marine Drive. Rolf Muntz en Bart Nolte begonnen op Capilano.

Voor de captains een weinig te benijden taak om hun pupillen aldus zo optimaal mogelijk te begeleiden. Maar naast Van Erven Dorens waren ook TC-lid Jeroen Zweerts en coach Tom O'Mahoney naar Vancouver afgereisd. Wat de coaching betreft, waren er dus voor Nederland weinig problemen.

Het venijn zat hem die eerste dag duidelijk in de staart - een euvel waar Oranje ook later mee te kampen kreeg. Op Marine Drive was Willem Oege Goslings na elf holes level par. Een verrassing? Min of meer, omdat de Leidse student zeker op papier de vierde man van het team was. Goslings was uiterst nerveus in de aanloop naar het toernooi. 'Dat gaat hopelijk wel over', zei hij tijdens een van de oefenronden. 'Het is een fase waar ik kennelijk doorheen moet.'

Het leek dus goed te gaan op Marine Drive, een vrij vlakke parkbaan in het zuidelijke gedeelte van de stad Vancouver. Maar een double bogey op de lange, lastige dertiende hole (412 meter en een tricky green) werd gevolgd door een bogey op vijftien (3-putt) en zeventien en een double bogey op achttien. Score: 76.

Michael Vogel begon zijn toernooi met een degelijke 71. Uit in 37 (+1), een bogey op tien, par op elf en een chip-in-eagle op twaalf: Driver, ijzer-3 en een wedge over tachtig meter. Bogey op dertien - bijna

onvermijdelijk, de Brits/Ierse ploeg was er na twee dagen tien over... - birdie op veertien en daarna vier parren tot besluit. 'Niet goed gespeeld, wel goed bij elkaar gehouden', zei de flegmatieke speler van De Hilversumsche.

Vogel en Goslings waren net op tijd terug om Nolte op Capilano (par-70) de laatste drie holes te zien spelen. De 38-jarige speler van de Haagsche, bezig aan zijn laatste toernooi op topniveau, begon spectaculair: birdie op een, par op twee, eagle op drie! De tegenwoordig in Aberdeen wonende routinier was uit in 34 (-2). Hij maakte bogey op twaalf (drive in bunker) en vijftien. Maar een eventuele par-score zou een uitstekend begin zijn; temeer omdat Rolf Muntz Capilano al in zeventig slagen had gespeeld.

Nolte kende op de tee van zestien (201 meter, par-3) een wachttijd van enkele minuten. Wellicht dat dit zijn concentratie wat had verminderd, want zijn afslag ging ver naar rechts en belandde in een greppel. 'De bal leek goed speelbaar', zei Nolte later, 'maar onder het gras bleken steentjes te liggen en de bal kwam de greppel niet uit.' Het derde schot was te kort. Een chip en twee putts betekenden een triple bogey. Een 3-putt op achttien - na een meesterlijk derde schot - hadden een 74 tot gevolg.

Scores van de eerste dag: 70-71-74-76. Het slechtste resultaat mocht nog niet worden weggestreept - vanwege dat spelen op twee verschillende banen, maar officieus bevond Nederland zich op een twaalfde plaats. 'Kon beter', vond Robbie van Erven

Dorens, 'maar er is ruimte voor verbetering.'

TEGENVALLER

Maar dag twee vormde een tegenvaller. Rolf Muntz was op Marine Drive na negen holes al vijf over par. Hij hield het op de tweede negen iets meer bij elkaar, maar kreeg toch een teleurstellende 78 achter zijn naam. 'Geen gevoel, niets', schudde de Toxandriaan het hoofd.

Bart Nolte had voor de achttien holes van Marine Drive 74 slagen nodig. Weer geen overtuigende ronde van de man die in 1978 al aan het WK meedeed.

Op Capilano, ten noorden van Vancouver, begon Goslings opnieuw goed: level par na negen holes. Maar op de tiende, een nauwe dogleg naar links, sloeg hij zijn bal tussen de bomen. Gevolg: een triple bogey. Daarna volgden 3-putts op dertien, vijftien en achttien en opnieuw een 76. Beide dagen was Goslings op de eerste negen gelijk aan de baan geweest en - in totaal - twaalf over na de turn.

Michael Vogel had, naar eigen zeggen, opnieuw niet echt zijn dag. 'Ik sla allemaal missers, schudde hij mistroostig het hoofd, 'maar ik probeer ze wel recht te houden.' Dat lukte hem aardig. Hij miste slechts vier fairways en vijf greens. Alleen op tien kwam de nationaal strokeplay kampioen echt in de problemen. Hij nam de driver uit de tas en hoopte de bal op afgrijpselijke wijze. Een ieder vreesde het ergste en het had er alle schijn van dat de - met een houten-3 - geslagen provisional de nieuwe speelbal zou worden. 'Je eerste

schot ging out of bounds', zei een mars-hall, 'maar kwam terug uit never-never land. Daar ligt-ie.' Redelijk speelbaar, maar geen kans op een schot naar de green.

Vogel sloeg vervolgens met een ijzer-4 een schitterende draw. De hole kostte hem wel een slag (chip tot op zes meter en twee putts), maar het had veel erger kunnen zijn.

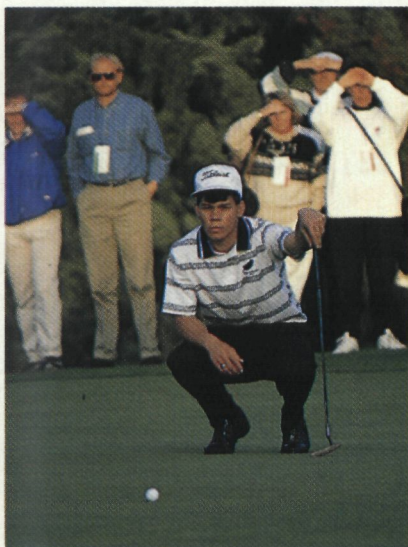
Ook op vijftien (3-putt) maakte Michael Vogel een bogey, maar hij bewees zijn klasse door birdie-birdie te eindigen.

INHAALRACE

Na twee dagen nam Nederland een - met Griekenland - gedeelde zeventiende plaats in. Dat veroorzaakte enige wrevel in de ploeg. Op zo'n moment kun je alleen maar hopen dat die innerlijke onvrede in goede daden kunnen worden omgezet. En die mogelijkheid was, gezien de kwaliteit van het team, natuurlijk ruimschoots aanwezig. Bovendien was de achterstand op nummer tien Denemarken niet groter dan acht slagen.

De grote inhaalrace werd op zaterdag ingezet. Na negen holes op Marine Drive waren drie van de vier spelers level par. Alleen Goslings stond twee boven. Maar deze oud-Toxandriaan maakte zijn uitverkiezing vervolgens helemaal waar. 'Ik ga mee als een soort vangnet', had hij ooit verteld. 'Als ik nu maar zorg dat mijn score op een of twee dagen niet tegenvalt, kan ik misschien nog wel bijdragen aan het eindresultaat.'

Goslings speelde de tweede negen van de Marine Drive Golf Club in par. Een birdie

Philip Tataurangi: steunpilaar van wereldkampioen Nieuw-Zeeland.

op tien (putt van drie meter) en een bogey op zeventien (bunker) en zeven parren betekenden een score van 72 - de op een na beste Nederlandse dagscore.

Michael Vogel was met een 69 de eerste speler van Oranje. Maar zijn statistieken geven toch wel te denken: zestien greens in regulation, 33 putts. Als - en daar komt het weer - als Vogel beter had geputt, dan had een topscore absoluut tot de mogelijkheden behoord.

Voor Bart Nolte gold in feite hetzelfde verhaal. Hij was level par voor de eerste negen holes, maakte op de 'terugweg' drie bogeys en kwam uit op 73. Maar hij liet een aantal birdiekansen onbenut. Nolte had voor zijn derde ronde 36 putts nodig.

Dramatisch was de ronde van Rolf Muntz. De eerste negen holes waren hoopgevend

(twee birdies en een double bogey), maar daarna stortte Muntz' wereld volkomen in. Vijf bogeys en een acht (...) op de lange dertiende (par-4) hole.

'Ik weet wat het is', zei hij na afloop. 'Op de oefenbaan voer ik bepaalde schoten uit, maar in de baan ontbreekt me de lef. Misschien dat ik die voorzichtige tactiek morgen maar overboord zet. Slechter dan dit kan het toch niet.'

OPTIMISTISCH

Oranje nam na de derde dag de veertiende plaats in. 'Ik blijf optimistisch', zei Robbie van Erven Dorens, genietend van een grote sigaar. 'Met 650 slagen achter onze naam is dat mogelijk. Nummer tien Canada staat op een totaal van 646. Vier slagen - dat moet mogelijk zijn.'

Ondertussen was de strijd bovenin het klassement in volle hevigheid losgebrand. Grootmacht Amerika, al tien jaar lag zonder wereldtitel, leidde de dans. Jay Sigel, bezig aan zijn zevende WK, en David Duval, 20 jaar jong en dit voorjaar nog drie ronden lang leider in de Atlanta Classic, vormden het hart van het team.

Duval was na drie ronden bovendien de leider in het officieuze individuele klassement. Maar het - qua inwonertal - nietige Nieuw-Zeeland speelde met een jonge ploeg (gemiddeld 21 jaar) fris en goed golf. De achterstand van de All Blacks bedroeg dan ook slechts twee slagen. Frankrijk was derde - zestien slagen achter de VS.

De laatste dag. Eindelijk presenteerde het

De stad in. De zesde hole van Capilano.

Zorgen. Van Erven Dorens coachte Rolf Muntz tijdens de laatste dag intensief.

Nederlands team zich op passende wijze. De drie meetellende scores leverden een totaal op van 212 slagen - slechts vijf teams presteerden in de vierde ronde beter. Hoogtepunt was de 68 die Michael Vogel maakte - de vierde score van de dag. De Hilversummer speelde koel, gedegen. Dat werd beloond met een schitterende achtste plaats in het individuele klassement. Overigens niet de beste prestatie van een Nederlander in de 34-jarige geschiedenis van het wereldkampioenschap. In 1984 werd Bart Nolte in Hong Kong vierde.

Vogel maakte in zijn laatste ronde twee birdies. Op acht holede hij een 5-meter putt en op achttien was de overbrugde afstand acht meter.

'De eerste twee dagen ging het niet naar mijn zin', keek Vogel terug op zijn tweede wereldkampioenschap. 'Ik voelde me lichamelijk ook niet honderd procent. Maar wat er daarna gebeurde, daar kan ik alleen maar tevreden over zijn.'

Willem Oege Goslings leek lang ook op een dagscore onder par uit te komen. De speler van de Haagsche speelde vrijuit, zeker en goed. Drives 'door het midden', goede approaches. Ook het putten op de lastige greens van Capilano ging over het algemeen naar tevredenheid. Jammer was het dat hij op zowel zestien als achttien met een 3-putt besloot.

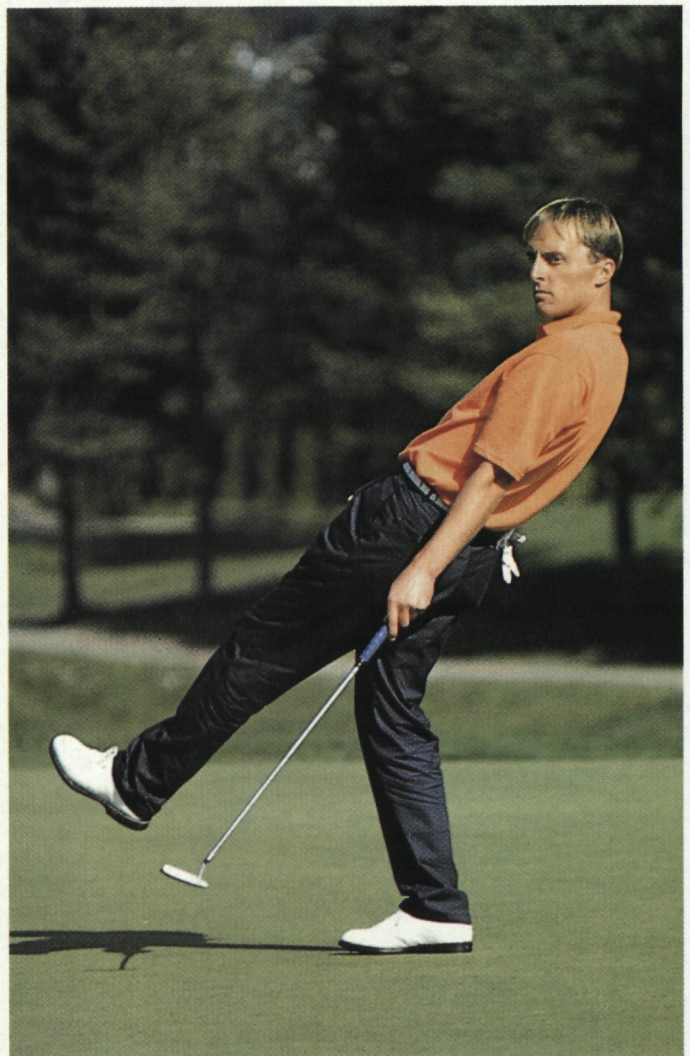
Voor Rolf Muntz kreeg het WK een redelijk besluit. Opnieuw leverde hij een hevige strijd met zichzelf. 'Ik heb', zei Robbie van Erven Dorens, 'Rolf Muntz vandaag bijna van hole tot hole gecoached. Daar ben je

captain voor. Het was in zijn belang en in dat van het team. De 73 die hij heeft gemaakt is daar het resultaat van.' Muntz besloot met een birdie; evenals Vogel met een putt van ongeveer acht meter.

AFSCHEID

'Toen ik op de achttiende tee stond, flitste het wel even door mijn hoofd dat het nu echt voorbij was', zei Bart Nolte na afloop van zijn allerlaatste ronde op topniveau. 'Jammer dat ik met een bogey moest besluiten. Maar het was een beetje het verhaal van het hele toernooi. Echt tevreden kan ik niet zijn, hoewel mijn voorbereiding redelijk was. Ik heb in Aberdeen regelmatig kunnen oefenen.'

'Nee, op mijn besluit kom ik niet terug. Mijn gezin staat voorop. Als ik toevalig in Nederland ben en er is een wedstrijd, dan zal ik misschien meedoen. Maar er vrije dagen voor nemen of plannen veranderen, dat is er absoluut niet bij. Pas als mijn kinderen groter zijn en ook golfen, dan - wie weet - zal ik er weer wat meer tijd in gaan steken.'

Valt-ie wel, valt-ie niet. Michael Vogel birdiet de laatste hole voor een fraaie 68 (twee onder par).

Rolf Muntz speelde opnieuw een teleurstellend WK.

DE WINNAAR

Een traditionele Maori-dans tot besluit. Voor het eerst veroverde Nieuw-Zeeland bij de heren de wereldtitel. Twee jaar terug werd men in eigen land tweede. De jonge ploeg van captain Roger Brennand veegde volkomen de vloer aan met de VS. Nieuw-Zeeland had voor de laatste ronde 207 slagen nodig. Michael Campbell (69), Philip Taturangi (69), Stephen Scabill (71) en Grant Moorhead (69) konden de druk wel aan. Justin Leonard (72), David Duval (71), Allen Doyle (73) en routinier Jay Sigel (73) niet. Amerika had een dagscore van 216 en eindigde aldus op zeven slagen van de nieuwe wereldkampioen. Frankrijk en Australië deelden het brons, titelverdediger Zweden werd vijfde.

Jan Kees van der Velden